

УДК 811.161.2'243

ВИДИ ЧИТАННЯ В КУРСІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

Ніна Станкевич

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра українського прикладного мовознавства,
вул. Університетська, 1, кімн. 233, 79000 Львів, Україна,
тел.: 032 239 43 55
ел. пошта: stankevych@ua.fm*

Розглянуто особливості читання як виду мовленнєвої діяльності в курсі української мови як іноземної. Проаналізовано види читання та їхню дидактичну роль на різних етапах навчання мови. Виявлено продуктивні види читання на матеріалі посібників з української мови як іноземної.

Ключові слова: українська мова як іноземна, читання як вид мовленнєвої діяльності, види читання.

Вид мовленнєвої діяльності – читання – активний засіб навчання мови як іноземної, який бере участь у формуванні всіх складників загальної іншомовної комунікативної компетенції – мовної, мовленнєвої, соціокультурної, професійно-орієнтованої та ін. Українські та зарубіжні мовознавці (К. Я. Кусько, С. Ю. Ніколаєва, О. Б. Тарнопольський, С. К. Фоломкіна, Л. С. Журавльова, М. Д. Зінов'єва, Н. В. Кулібіна та ін.) ґрунтовно опрацювали багато аспектів методики навчання читання в курсі мови як іноземної у середніх та вищих навчальних закладах. Докладно проаналізовано взаємозв'язок читання з іншими видами мовленнєвої діяльності; психологічні, психолінгвістичні, соціолінгвістичні та лінгвістичні особливості читання; сукупність умінь та навичок, потрібних для читання іноземною мовою, етапи їхнього формування; види текстів, призначених для читання, вимоги до них, проблеми сприйняття та адаптації; системи вправ для розвитку техніки читання та умінь читання та ін. Сьогодні науковці активно випрацьовують методику використання текстів для читання (особливо художніх) у процесі вивчення української мови як іноземної [3, 6, 9, 12, 14, 16]. З'явилося багато навчальних посібників, у яких подано тексти різних стилів із методичним апаратом до них. Зокрема, художні тексти дібрали для іноземних студентів київські науковці Інституту філології КНУ ім. Т. Шевченка Л. Паламар (1999), О. В. Сапожнікова (2005), М. О. Єлісова (2010), С. І. Дяченко, О. В. П'ятецька (2010), Г. В. Швець, Ю. О. Торчинська, А. О. Літвінчук (2012). Кафедра українського прикладного мовознавства Львівського національного університету імені Івана Франка започаткувала видання серії „Читаймо українською! Матеріали для навчання української мови як іноземної”. Вийшли друком декілька книжечок цієї серії, де подані твори та уривки творів І. Котляревського, Л. Українки, В. Симоненка, Ю. Яновського, Л. Костенко та система вправ до них (укладачі – З. Мацюк, Н. Станкевич, О. Антонів, І. Процик, З. Василько). Художні тексти для студентів-іноземців, які навчаються на філологічному факультеті, наукові тексти природничого

профілю, публіцистичні тексти упорядкували та видали окремими книгами чи методичними розробками Б. Сокіл, М. Гончарова [8, 10, 11].

Серед достатньо теоретично опрацьованих питань виділяємо класифікацію видів (режимів) читання. Мета статті – описати ці види, проаналізувати лінгводидактичний потенціал кожного з них та простежити його реалізацію у практиці навчання української мови як іноземної.

Загальноприйнятим у методиці викладання української мови як рідної є розподіл читання за формою на читання **ВГОЛОС** і читання **МОВЧКИ** (про себе). Читання вголос „формує такі якості, як правильність, виразність, чіткість, емоційність, підконтрольність”, а за допомогою читання мовчки „перевіряють фронтально на матеріалі незнайомих текстів різних стилів, типів, жанрів мовлення, які охоплюють монологічне чи діалогічне мовлення” [4: 294]. Своєю чергою, читання вголос поділяють на індивідуальне і хорове. У вивченні іноземної мови (серед них і української як іноземної) читання вголос застосовують на початковому етапі. Це засіб навчання техніки читання, передумова уміння читати мовчки, що є вищою формою читання, кінцевою комунікативною метою навчання мови – розуміння того, що читають. „Метою навчання, – зауважує О. Б. Тарнопольський, – є навчання читання мовчки, а не вголос (тільки читання про себе є нормальним видом читання, а читання вголос може бути або видом акторського мистецтва, або навчальною справою, тобто є штучним, а не природним)” [13: 71]. Методисти визначають дотекстовий і текстовий етапи навчання читання уголос. Під час дотекстового періоду студенти навчаються озвучувати слова, звикають до графіки іноземної мови, вимовляють словосполучення, прості речення. Викладачі коригують вимову, наголошування слів, розвивають у студентів навички інтонаційно оформлювати речення, робити логічний і фразовий наголоси. Текстовий період допомагає зміцнити орфоепічні навички, розвинути вміння логічно членувати складні речення тощо. „Точне та повне розуміння багато в чому залежить від того, як вимовно та інтонаційно читач (навіть підсвідомо) оформлює текст на рівні внутрішнього проговорювання” [Там само].

Роздумуючи над методичною цінністю читання вголос під час вивчення мови як іноземної, польські науковці зазначають, що цей процес однаковою мірою відображає два види мовленнєвої діяльності – говоріння та читання. „Читання вголос полягає в декодуванні на усне мовлення, хоча не є тим самим, що й щоденне спілкування. Радше нагадує виголошення монологу” [19: 191]. Методисти застерігають, що не потрібно викладачеві відразу після голосного прочитання тексту запитувати того, хто навчається, про зміст прочитаного. Зазвичай читач концентрує свою увагу на правильній усній презентації тексту, а не на його розумінні. Хоча інші дослідники висловлюють протилежну думку: потрібно психологічно спрямовувати того, хто читає вголос, на розуміння тексту, оскільки це „забезпечує одночасне сприймання формальної і смислової інформації тексту” [7: 187]. Позитивним аспектом читання вголос вбачають його дидактичні можливості. Наприклад, те, що ціла група може ознайомитися з текстом одночасно, читання фрагментами і з'ясування значення незнайомих слів і висловів є корисним для всіх. Навіть слухання неправильного (з помилками) звучання допомагає навчанню, якщо викладач виправляє ці помилки. Слухаючи один одного, ті, хто навчається, можуть визначити свій рівень вимови, уміння читати, розуміння лексики, граматичних структур тощо. На початковому етапі навчання читання поряд із текстом варто залучати аудіозразок. У цьому разі послідовність методичних дій матиме такий вигляд: аудіопасивне

читання (слухання запису й порівняння його із звуковою формою; аудіоактивне читання (розпізнавання графічного коду, зіставлення фонетичної форми з відповідною їй графічною); читання частково самостійне (із допомогою викладача); самостійне читання [19: 192].

Читання як вид мовленнєвої діяльності у методичному аспекті має багато класифікацій [7, 13, 15, 18]. Розрізняють такі види читання:

- за способом розкриття змісту, психологічними особливостями сприйняття тексту читання поділяють на: перекладне (коли той, хто вивчає мову, для розуміння того, що він читає, має перекладати увесь текст, а не окремі складні для нього місця); безперекладне (коли є розуміння того, що читаєш, без перекладу), зі словником і без словника; аналітичне (з аналізом мовних форм), синтетичне (цілісне сприйняття змісту, без аналізу і перекладу), комунікативне (аналітико-синтетичне);

- за кількістю прочитаного – екстенсивне та інтенсивне;

- за характером організації діяльності – самостійне та несамостійне, підготовлене – непідготовлене; тренувальне, контрольне;

- за способом читання – активне та пасивне;

- за місцем і часом читання – аудиторне, позааудиторне, домашнє.

У багатьох парах видів читання перший із них (наприклад, читання вголос, перекладне, зі словником тощо) є навчальним, за його допомогою формують уміння читати. Високий рівень уміння читати іноземною мовою методисти називають зрілим (осмисленим, диференційованим, гнучким, мобільним) читанням. Одним із основних критеріїв диференційованого читання є вміння легко переходити від одного виду читання до іншого залежно від визначеної мети. Розглянемо, які види читання є тими „рівноцінними компонентами диференційованого читання” (їх ще називають режимами або стратегіями читання). О. В. Ярема виділяє такі: вивчальне (аналітичне), проглядове-пошукове і ознайомлювальне читання [18: 37]. О. Б. Тарнопольський, спираючись на працю С.К.Фоломкіної, зазначає, що читання може відбуватися в кількох режимах, кожен з яких потребуватиме формування різних умінь, і називає їх як: переглядове, ознайомлювальне, вивчальне, пошукове, критичне читання [13: 73–74]. І. Дроздова додає до згаданих реферативне читання [1]. Дослідники методики навчання іноземних мов у загальноосвітніх навчальних закладах розрізняють такі види читання: аналітичне (вивчальне), синтетичне (ознайомлювальне) і вибіркоче (переглядове) [7: 174]. Польські дослідники поділяють читання із розумінням змісту на глобальне, вибіркоче та детальне [19: 194]. Зауважимо, що жодна праця не стосувалася вивчення української мови як іноземної. Порівняймо, у методиці вивчення рідної мови є читання вивчальне, ознайомлювальне, детальне, пошукове, вибіркоче [4: 294]. Простежимо основні риси усіх згаданих видів читання.

Спочатку виділимо три види, що є основними під час вивчення мови як іноземної: **переглядове** (його ще називають *проглядове, оглядове, вибіркоче*), **ознайомлювальне, вивчальне**. Під час кожного виду читання у читача є своя мета. Переглядове читання слугує для визначення теми, головних питань, що розглядають у тексті, і вирішення для себе подальших дій – братися за читання цього тексту чи відмовлятися від нього, тобто визначення доцільності докладнішого читання тексту. Тією чи тією мірою відбувається дія механізму антиципації – передбачення, згодом подальшого змісту тексту. Методисти додатково поділяють переглядове читання на початкове і підсумкове. Початковим його треба вважати тоді, коли після перегляду тексту студент переходить до інших видів читання, а підсумковим – коли це цілеспрямований самостійний вид читання. Дослідниця О. В. Ярема вважає, що під

час вивчення іноземної мови „початкове проглядово-пошукове читання” потрібно вводити у навчальний процес якнайскоріше, щоб утворити у студентів алгоритм навчання інших видів читання [18: 37]. Погоджуємося з цією думкою, адже студенти-іноземці, які вчаться на різних факультетах нашого університету, мають потребу спочатку знайти і відібрати текст для подальшого вивчального читання. Для цього вони мусять уміти зрозуміти тему за заголовком, виділити ключові слова, вичленувати головну інформацію, сфокусувати погляд на початкових реченнях кожного абзацу. Закономірно навчити їх звертати увагу на оформлення тексту, виділення слів шрифтами, курсивом тощо. Підсумкове переглядове читання потребує від студентів високого рівня вмінь читати, знання мови, володіння значним словниковим запасом.

Часто дослідники поєднують переглядове читання з *пошуковим*. За словником-довідником з методики викладання української мови: „Пошукове читання зорієнтоване на читання газет та фахової літератури. Його мета – знайти в тексті чи в текстовому масиві конкретну інформацію” [4: 218]. В аспекті навчання мови як іноземної – це вид читання, у якому можуть поетапно поєднатися усі згадані види. Відбувається пошук інформації, потім із потрібною частиною тексту ознайомлюються (чи цю частину тексту вивчають) докладніше. Це вид читання – „здебільшого професійний”, так читають, „маючи на увазі якусь конкретну спеціальну (професійно значущу) мету” [13: 74]. Вважаємо, що цей тип читання студенти застосовують під час пошуку інформації в Інтернет-мережі. Зрозуміло, що у пошуковому читанні „вилучення смислової інформації не потребує дискурсивних процесів і є автоматизованим” [1], проте студентів-іноземців потрібно допомогти виробити навички пошуку інформації – у підручнику, монографії, збірнику наукових статей тощо. Якщо для українських студентів цей вид читання є „супутнім етапом у розвитку інших видів читання”, „вправою”, то для іноземців це обов’язковий перший етап усіх інших видів читання.

Читання з охопленням (розумінням) основного змісту тексту називають *ознайомлювальним* читанням. Методисти під час вивчення мови як іноземної дають йому найбільшу перевагу. У методиці викладання рідної мови цей вид читання передбачає „швидке читання заголовків, окремих фрагментів тексту, перегляд малюнків, читання анотації, змісту” [4: 193]. У вивченні мови як іноземної це читання швидким темпом (середня швидкість читання – 150 слів за хвилину) будь-яких автентичних текстів з метою здобуття головної інформації. Інші особливості: фрагментарне заглиблення в текст, розуміння 70–75% його основного змісту. Результатом такого читання є вільний, вибірковий переклад, усе ж читач-іноземець не може поводитися у читанні надто вільно, швидко, до того ж якісно читати „по діагоналі”, розподіляючи інформацію на основну і другорядну, легко визначати смислові частини тексту, зв’язки між ними, послідовність викладу. Недаремно більшість науковців вважає, що реальні можливості для розвитку умінь в цьому виді читання дає позааудиторна самостійна робота. Вимогою до таких текстів є їхній великий обсяг, легкість мовного матеріалу, нескладність змісту, 25–30% надлишкової інформації. Тексти можуть бути з підручників, з газет і журналів, спеціально підібрані художні тексти. Цей вид читання застосовують також і з настановою самостійного вибору та опрацювання газетної чи журнальної інформації (з метою розповіді на занятті про новини/проблеми політики, економіки, культури тощо). Студенти вчаться прогнозувати зміст матеріалу за заголовком (рубрикою), ключовими словами, початком тексту, виробляють механізм мовного здогаду

(передбачають значення слова за словотворчими елементами, здогадуються за контекстом), набувають умінь уникати незнайомих слів, які не перешкоджають розумінню тексту, виокремлювати у структурі тексту головну інформацію, користуватися для кращого розуміння змісту словником, довідником, коментарем, виносками та ін. Оскільки мета цього виду читання – стягнення (конденсація) інформації, його вважають синтетичним читанням.

Аналітичний характер має інший вид читання – *вивчальне*. Мета його – максимально точно, повне розуміння прочитаного (100%) з метою подальшого використання у процесі навчання чи професійної діяльності, критичне осмислення здобутої інформації. Середня швидкість читанням – 50 слів за хвилину. Як бачимо, це повільніше читання, ніж у попередньому виді, тому увага до тексту більша. Студент вдумливо читає текст, аналізує мовні форми, зміст прочитаного, фактичний матеріал, співвідносить інформацію з власним досвідом, оцінює її, коментує. „Це не дуже поширений режим читання у повсякденному житті, – зазначає О. Б. Тарнопольський, – а в професійній діяльності так читають різні документи або спеціальні (наприклад, наукові) матеріали, статті, де є дуже важлива інформація” [13: 73]. А ще – тексти прагматичного характеру – рецепти, інструкції тощо. Це читання „по горизонталі”, з увагою не до мовного матеріалу, а до тієї інформації, що міститься в тексті. Результатом цього виду читання є повний переклад, реферат, анотація. Тому так близько до нього є *критичне* та *реферативне* читання. Під час критичного виду читання студент на основі усвідомлення прочитаної інформації формує власний погляд на неї, а цільова настанова реферативного читання – вилучення основної інформації, згортання тексту та відтворення інформації у письмовому вигляді (анотація, реферат).

У практиці навчання майбутніх фахівців нефілологічного спрямування І. Дроздова визначає такі два варіанти послідовності видів читання: а) ознайомлювальне – вивчальне – переглядове – пошукове; б) вивчальне – ознайомлювальне – переглядове – пошукове, наголошуючи на ефективності другого ланцюга, оскільки така послідовність, на її думку, більшою мірою готує всі інші види читання [1].

О. Б. Тарнопольський виокремлює як найзначущі і пріоритетні під час вивчення іноземної мови – ознайомлювальне читання. У режимі саме цього виду читання потрібно вести індивідуальне позааудиторне навчання. Далі для професійного зростання важливими (хоча й обмеженими) є режими переглядового та пошукового читання. Вивчального читання має бути значно менше, ніж читання згаданих видів „Абсолютно неправильно роблять викладачі, – зауважує дослідник, – коли орієнтуються головним чином на детальне розуміння студентами кожного тексту. Такий підхід значно уповільнює формування комунікативної компетенції в читанні, орієнтує тих, хто навчається, на постійне звернення до двомовного словника, перетворюючи читання на дешифрування текстів, їх безперервний свідомий аналіз ” [13: 74]. Чітко простежує у вигляді таблиці взаємозв’язок різних видів читання у навчально-виховному процесі О. В. Ярема [18: 38].

Різні види (режими) читання супроводжують студентів-іноземців на всіх етапах навчання української мови як іноземної. Відрадно, що увагу до формування умінь читання приділяють у кожному посібнику з вивчення української мови як іноземної. Та усе ж читання часто є лише супровідним засобом навчання мови, текст слугує ілюстрацією тематичної групи лексики або ж містить певні граматичні явища, які студент відпрацьовує у післятекстових завданнях. Тексти для ознайомлювального читання (головно уривки прозових художніх творів, поезії, пізнавальні

краєзнавчі тексти, науково-популярні, газетно-публіцистичні тексти, народні пісні тощо) містить кожен підручник чи посібник з української мови як іноземної (або усередині окремих уроків, або в кінці як окремі тексти для читання). Відзначимо серед них видання авторського колективу (І. Ключковська, О.Палінська, О. Туркевич та ін.) Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою (МІОК) „Мандрівка Україною” [5]. Цей сучасний посібник містить тексти для читання про українські культурні пам'ятки світового значення та систему вправ до них, спрямованих на формування у тих, хто навчається мови, мовленнєвої та лінгвоукраїнознавчої компетенції. Використано ознайомлювальний режим читання, за якого студент намагатиметься зрозуміти основний зміст та найсуттєвіші деталі тексту. Допомогатимуть у цьому словнички-коментарі, слабка адаптація текстів, зорові опори у вигляді фотоілюстрацій.

Вивчальне читання представлено у навчальному посібнику авторів Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка в межах спецкурсу для іноземних студентів-філологів „Художній текст у системі навчання української мови як іноземної” [17]. Відібрані твори, за словами авторів, зазнали слабкої адаптації, в окремих випадках було вилучено моменти, які не стосуються головної сюжетної лінії внесено мінімальні зміни в мовленнєву структуру тексту, тобто створено *навчальний художній текст* [Там само: 4]. Подальша робота з текстом стосується глибоко продуманих передтекстових та післятекстових завдань. Вивчальне читання тут містить й елементи критичного читання.

Серія книг, присвячених читанню автентичних художніх текстів студентами-іноземцями – майбутніми філологами [10], та читанню наукових текстів природничого спрямування [11], також формує вміння вивчального читання. Кожен текст автори попередньо проаналізували, визначили труднощі мовного та смислового характеру й подали методично доцільні вправи, які виробляють у студентів стратегію точного їх сприйняття, забезпечують повне розуміння.

Навчання читання – це складний і тривалий процес. Починають із читання з метою озвучити мовний матеріал, потренуватися у вимові, наголошуванні слів, виробити правильну інтонацію тощо, далі читання переслідує комунікативно-прагматичні цілі, і поступово у студентів-іноземців виробляється ставлення до нього як до способу отримання інформації. Важливо, щоб викладач вміло поєднував у навчальному процесі всі описані вище види читання. Тоді студент навчається вільно поєднувати їх самостійно, а це – кроки до зрілого й мобільного читання як прагматичної, естетичної, культурологічної потреби.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Дроздова І. Навчання читання текстів за фахом як основа формування професійного мовлення студентів нефілологічних спеціальностей ВНЗ [Електронний ресурс] / І. Дроздова. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/Umlsh/2010_5/Drozdova.pdf
2. Дяченко С. І. Українська література для іноземних студентів / С. І. Дяченко, О.В. П'ятецька. – К., 2010. – 312 с.
3. Єлісова М. Особливості роботи над текстом української народної казки з іноземними студентами / М. Єлісова // Теорія і практика викладання української мови як іноземної : зб. наук. праць. – Львів, 2011. – Вип. 6. – С. 190–195.

4. Кочан І. Словник-довідник із методики викладання української мови / І. М. Кочан, Н.М. Захлопана. – 2-ге вид., випр. і доповн. – Львів : Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2005. – 306 с.
5. Мандрівка Україною: навчальний посібник з української мови як іноземної (рівень В2) / І. Ключковська, О. Палінська, О. Пташник, О. Туркевич та ін. – Львів : Дон Боско, 2012. – 152 с.
6. Мацюк З. Лінгвокраїнознавчий потенціал художніх творів Романа Іванчука / З. Мацюк // Теорія і практика викладання української мови як іноземної : зб. наук. праць. – Львів, 2006. – Вип. 1. – С. 202–205.
7. Методика навчання іноземних мов у загальноосвітніх навчальних закладах : підручник / Л. С. Панова, І. Ф. Андрійко, С. В. Тезікова та ін. – К. : ВЦ „Академія”, 2010. – 328 с.
8. Практичні заняття з української мови на лексичному матеріалі публіцистичного стилю мовлення для студентів-іноземців / уклад. : Б. Сокіл. – Львів, 2000.
9. Процик І. Художні твори як навчальні тексти для читання на заняттях із чужоземцями та система вправ для навчання читання як виду мовленнєвої діяльності (на матеріалі новели „Дитинство” з роману Юрія Яновського „Вершники”) / І. Процик // Теорія і практика викладання української мови як іноземної : зб. наук. праць. – Львів, 2010. – Вип. 5. – С. 54–61.
10. Сокіл Б. Книга для читання з української мови Кн. 1 / Б. Сокіл. – Тернопіль, 2010. – 195 с.
11. Сокіл Б. Науковий стиль мовлення. Навчальний посібник для студентів-іноземців першого курсу навчання / Б. М. Сокіл, М. О. Гончарова. – Львів : Сплайн, 2013. – 249 с.
12. Станкевич Н. І. Художній текст для читання в іншомовній аудиторії: вироблення стратегії розуміння / Н. І. Станкевич // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Наукові дослідження. Досвід. Пошуки : зб. праць. – Харків, 2009. – Вип. 14. – С. 202–210.
13. Тарнопольський О. Б. Методика навчання іншомовної мовленнєвої діяльності у вищому мовному закладі освіти : навч. посіб. / О. Б. Тарнопольський. – К. : Фірма „ІНКОС”, 2006. – 248 с.
14. Туркевич О. Особливості використання культурологічних текстів у процесі навчання української мови як іноземної / О. Туркевич // Теорія і практика викладання української мови як іноземної : зб. наук. праць. – Львів, 2008. – Вип. 3. – С. 274–277.
15. Фоломкина С. К. Текст в обучении иностранным языкам / С. К. Фоломкина // Иностранные языки в школе. – 1985. – №3. – С. 18–22.
16. Швець Г. Художній текст на різних етапах навчання української мови як іноземної / Г. Швець // Теорія і практика викладання української мови як іноземної : зб. наук. праць. – Львів, 2011. – Вип. 6. – С. 176–179.
17. Швець Г. Читаймо українською: навчальний посібник з української мови для іноземних студентів. – Вип. 1 / Г. Д. Швець, Ю. О. Торчинська, А. О. Літвінчук / за ред. Г. Д. Швець. – К. : Фенікс, 2012. – 112 с.
18. Ярема О. В. Взаємозв'язок різних видів читання у навчальному процесі / О. В. Ярема // Проблеми лінгвістики науково-технічного і художнього тексту та питання лінгвометодики : зб. наук. праць. – Львів, 2001. – С. 36–38.
19. Seretny A. Metodyka nauczania języka polskiego jako obcego / A. Seretny, E. Lipińska. – Kraków, 2004.

Стаття надійшла до редакції 05.12.2012

доопрацьована 15. 01.2013

прийнята до друку 20.01.2013

TYPES OF READING IN TEACHING UKRAINIAN AS A FOREIGN LANGUAGE

Nina Stankevych

*Ivan Franko National University of Lviv,
Department of Ukrainian Applied Linguistics,
1 Universitetska Str., room. 233, 79001 Lviv, Ukraine,
phone: 032 239 43 55
e-mail: stankevych@ua.fm*

The article describes particularities of reading as a form of speech activity in teaching Ukrainian as a foreign language. It analyses types of reading and their didactic role at different stages of language learning. It reveals productive types of reading when using material in textbooks of Ukrainian as a foreign language.

Key words: Ukrainian as a foreign language, reading as a form of speech, types of reading.

ВИДЫ ЧТЕНИЯ В КУРСЕ УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА КАК ИНОСТРАННОГО

Нина Станкевич

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
кафедра украинского прикладного языкознания,
ул. Университетская, 1, комн. 233, 79001 Львов, Украина,
тел.: 032239 43 55
эл. почта: stankevych@ua.fm*

Рассмотрены особенности чтения как вида речевой деятельности в курсе украинского языка как иностранного. Проанализированы виды чтения и их дидактическая роль на разных этапах обучения языку. Выявлено продуктивные виды чтения на материале учебников по украинскому языку как иностранному.

Ключевые слова: украинский язык как иностранный, чтение как вид речевой деятельности, виды чтения.